

και την «Αντιγόνη» του κ. Μιστριώτη, με γλώσσα
αλλά Δόγκαν, κρύα και ξεκάθωτη.

Τί τὰ θέλετε! Το άρχαιο κοστούμι πέρασε πια
και χίλιοι Δόγκαν δέμπούνε να τό ξαναφέρουνε
πίσω. Άλλιώτικα μιλάνε κι άλλιώτικα ντύνονται
σήμερα οί άνθρωποι κοστούμι Δόγκαν και γλώσσα
Μιστριώτη, μονάχα τίς άποκρίε έχουνε πέραση.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ

τό «Άστ» της περασμένης Τετάρτης με τό «έμ-
πεδο τάγμα» των βουλευτών μας.

Σ' ένα άρθρο του, με πολύ χιούμορ και με πολύ
δύναμη γραμμένο, ο κ. Ρέπουλης άποκάλεσε «έμ-
πέδους κ' έφένδρους» τους βουλευτές του κ. Ζαΐμη,
γιατί δέ δείχνουνε τή δύναμή τους μέσα στη Βουλή
και την άφήνουνε άχρησιμοποίητη — να σκουριάσει
δέβαια!

Ο κ. Ρέπουλης κλαίει και δέρνεται γι' αυτό!
Εμείς όμως γνωρίζοντας πως αή ισχύς του βουλευ-
τού κείται εν τή γλώσσά του, χαιρόμαστε πως ή
γλώσσα των Ζαΐμικών μένει άχρησιμοποίητη, άφού
τόσες άλλες γλώσσες βράζουνε μέσα στο έθνικό αυτό
πυλινόκλινο.

Δέν πειράζει αν μένουνε και μερικές γλώσσες
σ' έφένδρεϊα. Τί να τίς κάνουμε τόσες!..

ΔΕ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝΕ

οί έφημερίδες μας να καταλάβουνε γιατί ή Σάρρα
Μπερνάρ δέν έμεινε και τόσο ένθουσιασμένη με τό
κοινό της Άθήνας.

Δέ φταίνε γι' αυτό οί καημένοι οί Άθηναίοι,
πού όπως μπορούσαν φανερώσανε τήν έκτίμησή τους
στη μεγάλη τεχνίτρα της σκηνής, αλλά οί ίδιες οί
έφημερίδες πού δέ πάψανε από την ήμέρα πούρθε
ισα με την ήμέρα πούρθε, να μιλάνε και να χα-
ριεντίζονται και να σχολολογούνε για τὰ γηρα-
τειά της.

Μιά τέτια χωριατιά όχι μιὰ Σάρρα με ούτε ή
τελευταία τουρκογύρτισσα μπορεί ποτέ να συχω-
ρέσει.

ΕΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑΣΜΑ

σημαντικό έπαθε από τους «Καιρούς» κάποιος δημό-
σιος υπάλληλος. Ούτε τήνε καλοξέρουμε την υπό-
θεση, ούτε ζητήσαμε να μάθουμε περισσότερα από

κεινα πού δημοσιεύτηκε στους «Καιρούς» και τίς
άλλες έφημερίδες. Μά και κείνα είναι άρεστά να
μας πείσουνε και να μας άπελπίσουνε, πως υπάρ-
χουν μερικές έφημερίδες πού δέν τόχουν για τίποτα
να κουρελιάσουνε του καθενός την υπόληψη μιὰ
χαρά, άρκεί να τους πξς μιὰ διατριβή, ως είναι
και με ψευτόνομα υπογραμμένη, και να καλοπλερώ-
σεις για τή δημοσίεψή της.

Οί «Καιροί» αυτή τή φορά μας πείσανε πως ο
τύπος μας δουλεύει καλοσυνείδητα όχι μονάχα για
την πολιτική μας άποκατάσταση, μά και για την
κοινωνική μας ανύψωση. Πώς όχι!

ΖΥΙΩΝΟΥΝΕ

κ' οί βουλευτικές έκλογές, να τό δείτε. Είμα τε
«καλά πληροφορημένοι», πού λένε κ' οί έφημερίδες,
άφού μας τό είπε ο ίδιος ο κ. Λεβίδης. Κι όχι πάλι
με τό στόμα του, γιατί μπορούσε να μας γελάσει,
άλλά με τίς πράξεις του, πού είναι ειλικρινέστατες.

Λοιπόν πού λένε, φίλτατοι συμπολίτες, ο κ.
Λεβίδης, έβγαλε φρεφά και διατρίχει να καίγονται
άπό τους δημόσιους υπαλλήλους τὰ μεταφρασμένα
Βαγγέλια όπου κι αν βρίσκονται!

Κόλπο προεκλογικό αυτό, κι αν δέ ζυγώνανε οί
έκλογές, νάσαστε δέβαια πως ο κ. Λεβίδης δέ θα
τό ξόδεϊζε έτσι, στα χαμένα.

Να μη ξεχνάνε όμως κ' οί έκλογείς κείνο πού
μας άποκάλυψε άλλοτε το «Σκρίπ», πως δηλ. ο
κ. Λεβίδης ενώ από τή μιὰ μεριά σκίζεται για τό
Βαγγέλιο, από την άλλη έβρισε με μιὰ βρωμοφυλ-
λάδα του τάγια λείψανα!

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ

παράσταση του Βασ. Θεάτρου δέν επέτυχε, άφού οί
θεατές μετριόντουσαν στα δάχτυλα.

Οί έφημερίδες χαλάσανε τον κόσμο γι' αυτό,
μα δικίο δέν έχουνε. Δέν είπε ή έπιτροπή στον
κόσμο:

— Δός μου τον παρὰ σου για τή Μακεδονία
και μη βγεις από τό σπίτι σου!

Τού είπε:

— Δός μου τον παρὰ σου για τή Μακεδονία
κ' έλα να σε διασκεδάσω!

Και με τον «Οιδίποδα» του Βλάχου, χριστιανοί
διασκεδάση δέ γίνεται. Έρήμωση και κρύο μονάχα,
όπως είναι κρύα κ' ή μετάφραση. Κ' είναι άκαρδο

και φεβερύ αυτό, να βγάλεις έναν άνθρωπο τό χει-
μώνα από τή ζεστασιά του σπιτιού του και να τονε
καταδικάζεις, σά νάχε σκοτώσει άνθρωπο, να βλέ-
πει Βλάχικούς Οιδίποδες!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Α. ΖΗΛΟΥ

11

(Μυρολόγι σέ θάνατο παλιμαριού).

Πούσαν, περιστερούλα μου, κήρθεσ αυτήν την ώρα,
πού σκοτεινιάζουν τὰ βουνά και βγάξει ή γίς χορτάρι;
Σα σκοτεινιάζουν τὰ βουνά και βγάξει ή γίς χορτάρι,
τότε να με ξαναρνηθείς, να κάνεις άλλον άντρα.
Παραπλεγμένη λεμονιά με τάνθη στολισμένη,
την ώρα που σάγάπησα είτανε βλοσυρή, μένη,
σάγάπησα κι άρρώστησα σπράντα μία μέρα
και τμαθαν οί φίλοι μου και κλαίγουν για τίμένα,
τμαθα κ' ή αγάπη μου και κλαίγεις για τίμένα.
Πάρε κερι στο χέρι σου και έλα να με γλέψεις
και ρώτησε τή μάνα μου: — Μάνα τί κάνει ο γιός σου;
— Ο γιός μου είν' στην κάμαρα, δεξιά μεριά στο στρώμα.
— Έλα, τριανταφυλλένια μου, έλα κάτσε στο γόνα,
σκύψε, τριανταφυλλένια μου, και φίλα με στο στόμα.
Κι άπλωσε το χεράκι σου στον άργυρό τον κόρφο
και πήρε τάργυρά κλειδιά νανοίξεις τήν κασέλα,
να πάρεις τάργυρά κλειδιά νανοίξεις το τεντούκι,
και βγάλε τὰ ρουχίτια μου, τὰ έρχμα τὰ ρούχα μ'.
με καταράστηκαν έχτροι στη γούρνα να τὰ βάλω.
Όταν ίδεις παπά νάρθει, παπάδες και φαλτζίδες,
τότε να βγάλεις μιὰ φωνή να μαραθούν τὰ χέρτα:
«Παραμρίστε, ψάλτες μου και σεις μυρολόιστρες».
Στήν έκκλησιά πού θα με πών, στήν έκκλησιά τήν πόρτα
τότε να βγάλεις μιὰ φωνή να μαραθούν τὰ χέρτα.
Κι όταν θα με ξεπαράχων, με βάνουν στο πανιέρι
τότε, περιστερούλα μου, να πίνεις άλλο ταίρι.

Πούσαν, περιστερούλα μου, κήρθεσ αυτήν την ώρα
πού σκοτεινιάζουν τὰ βουνά και βγάξει ή γίς χορτάρι;
Σα σκοτεινιάζουν τὰ βουνά και βγάξει ή γίς χορτάρι,
τότε και τὸ να κάρνηθείς, να πάρεις άλλον άντρα.

12

(Μυρολόγι σέ θάνατο νέου).

— Μωρή ψηλή μου λεμονιά με τάνθη στολισμένη!..
— Η μάνα μου με στόλισε να πάω να σεργιανίσω,
να ιδω χωριά, να ιδω ντουινάν, να ιδω την πόλη δη,
να ιδω και τον παρὰδείο πως κάθονται οί νέες,
κάθονται με τρικντάφυλλα, κάθονται με λουλούδια ...

τάλλαξε μ' ένα δαχτυλίδι διαμάντι. Άργότερα υ-
πηρετούσε τον πρίγκηπα Σ... ως ιδιαίτερός του κλει-
δοχός: έ πρίγκηπας αυτός, θέλοντας να τον αντα-
μείψη για τό ζήλο του, μιὰ μέρα του χαρίζει ...
τό ίδιο έκείνο ρολόγι του με μιάν άλυσίδα πο-
λύτιμη.

Το ιστορικό του ρολογιού όμως έβγαλεν ακόμη
περισσότερο σε περιέργεια όλους στο Πυρμόν, μην
ήμπερώντας να εξηγήσουν τό τόσο πείσμα του Σιεγ-
γφριέδ: να μην έγγίξη ποτέ του χαρτί αυτός, πού
ή τύχη του έχαμογελούσεν αδιάκοπα επί τέλους
οί ο τους κατέληξαν στο συμπέρασμα, πως ή μόνη
άφορμή της έπιμονής του αυτής ήταν ή μεγάλη
του φιλαργυρία, έλάττωμα, όπως έλεγαν, πού του
έθαμπωνεν όλα τὰ περιλαμπρά του προτερήματα,
κάνοντάς τον να τρέμη στην ιδέα και της παρχι-
κούς ζημίας. Και τάλεγεν ο κόσμος αυτά χωρίς να
συλλογισθή καθόλου, ότι του Βαρόνου ή καθημερι-
νή ζωή άπομάκρυνε κάθε υποψία φιλαργυρίας: μά
δπως γίνεται τίς πλιότερες φορές, ή ένάντια γνώμη
ένίκησε γρήγορα και τού έκολλήθηκε ανεξάλειπτα
στο μέτωπό του.

Ο βαρόνος έμαθε τὰ όσα έλεγαντο εις βάρος
του και, σάν μεγαλόδωρος και ξωδευτής πού ήταν,
άποφάσισε με όλη τή φρίκη πού του έπροξενούσε τό

παιγνίδι να διασκορπίση, πετώντας μερικές εκατον-
τάδες εικοτόφραγκα, όλες αυτές τίς ένοχλητικές υ-
ποψίες, πού όλοένα έσηκόνοντο ψηλότερα κατεπάνω
του. Πηγαίνει λοιπόν ένα βράδι στο χαρτοπαίγνιο
με την άπόφαση να χάση κάμποσα λουτζία, πού
έπηρε στην τσέπη του. Μά ή ίδια του τύχη, πού
τόν άκόλουθούσε κατά πόδι, τού έδειχθηκε πιστότερη.
Τό κάθε ποντάρισμα τού φερνε χρυσάφι και χρυσάφι:
όλες οί τέχνες των πιθ δοκιμασμένων χαρτοπαίχτων
έθρουαλλίζοντο έμπρός στην άκλόνητη τύχη τού
Βαρόνου. Τού κάκου άφηνε τους πόντους του, τού
κάκου, παίρνοντας άλλους: πάντα έκέρδιζε, ως που
ο βαρόνος βλέποντας την τύχη του τόσο να τον
εύνοϊ, άρχισε ναπέλιπεται, σπάνιο και περίεργο
φαινόμενο πονταδόρου, τόσο περίεργο πού καθαρά σ'
όλων των συμπαίχτων του τὰ πρόσωπα διάκρινε
κανείς την βεβαιότητα, πως είχαν έμπρός τους ένα
θεότρελλο, πού πεισματικά έναντιώνετο της τύχης
του και την άπόδίωχνε, τόσο πολύ εύνοώντας τον.

Βλέποντας ο βαρόνος την άτέλειωτη έπιτυχία
του, ένόμιζε την έαυτό του σάν να είπομε υποχρεω-
μένο να εξακολουθήση τό παιγνίδι, προσμένοντας
να χάση, επί τέλους όσα είχε κερδίση: μά όλως διό-
λου τό έναντίο του συνέβαινε και τό άστρο του τον
παρέσυρε. Όλοένα ή τύχη του έδειχνοτουν περισσότε-

ρο εύνοϊκή και έτσι, χωρίς και ο ίδιος να τό κατα-
λάβη, όσο έπαίξε τόσο εύρισκεν ο βαρόνος κάποια
εύχαριστηση σ' αυτό τό παιγνίδι, τό φαράω, πού μ'
όλη του την απλότητα μάς παρουσιάζει τους θελ-
κτικώτερους συνδυασμούς.

Τόρα δέν έδείχνετο πλέον δυσχερής από
την τύχη του: τό παιγνίδι τού άπορροφούσε κάθε
του σκέψη και τον κρατούσε εκεί όλες της βραδιές.
Δέν παρέρρετο από τό κέρδος, όχι: άλλ' άπ' τό
παιγνίδι καθαυτό, δέμένος από κάποιον ιδιαίτερό
του θέληγτρο, πού οί φίλοι του πολλές φορές τού τό
είχαν είπή, μά ποτέ δέν ήμπόρεσε να τό χωρέση ο
νους του.

Μιὰ βραδιά από τίς πολλές, έκείνες βραδιές,
σηκώνοντας ο βαρόνος τὰ μάτια του τή στιγμή
πού ο παγκάδορος τέλειωσε τή χαρτωσιά του, βλέ-
πει έναν άνθρωπο ήλικιωμένο άντικρυά του, κοι-
τάζοντάς τον κατάματα με κάτι ματιές θλιμμένες
και σοδάρες, κερφωμένες στο πρόσωπό του αδιάκο-
πα. Και όσες φορές ο βαρόνος έσταματούσε τό
παιγνίδι του, ή ματιά του άντίκρυζε τό σκοταδερό
μάτι τού ξένου έκείνου, πού τον έσυγκλονούσε κατά-
ματα, χωρίς να μπορέση να προφυλαχθή. Σάν έτέ-
λειωσε τό παιγνίδι, ο ξένος άμέσως έφυγε: μά την
άλλη βραδιά να σου τον πάλι άντίκρυ του, καρφώ-

Πέρα σ' εκείνο τὸ βουνὸ στὸ πέρα καὶ στὸ δῶθε βρίσκουνε δυὸ γραμματικοὶ τὶς μοῖρες ἀπ' ἐγράψαν, τοὺς καλοῦντο ἔγραψαν τοὺς καλομοιρασμένους, γράφουν καὶ μένα, μένα μου, βουργάρα νὰ πᾶν νὰ πάρω, —Μὲ τὴν ἐρκή σου, μένα μου, βουργάρα νὰ πᾶν νὰ πάρω, —Μὲ τὴν κατάρ, Γιάννη μου, βουργάρα νὰ μὴν πάρεις, —Μὲ τὴν ἐρκή δ', μαννούλα μου, βουργάρα νὰ πᾶν νὰ πάρω. —Γιάννη μου, θὰ τὴν πάρωμε καὶ θὰν τὴν φαρμακώσω. —Μάννα μου, ἄς τὴν πάρουμε καὶ ἄς τὴν φαρμακώσω. Καὶ κίνησε ὁ Γιάννης μὲ τὴν νύφη νὰ πᾶν νὰ πάρει.

Ὁ πεθερὸς κ' ἡ πεθερά κ' οἱ σκύλοι οἱ ἀντραδέρφες βάνουν καὶ ξεθεμάλωναν ἐντρεῖ θεμελιωμένα νὰ βροῦν τὰ φίδια ζωντανά, ὅχι μὲ δυὸ κεφάλια. Βάνουν καὶ τὰ μαγέρεψαν τὴ νύφη νὰ φιλέψουν. —Ἐπαρε, νύφη, μιὰ χλιαριά, ἔπαρε νύφη μ' κι ἄλλη, —Ἐγώ, μαννέ μου, δὲν πεινώ, γιατί' ἔφαγα στὴ μάννα μ'. —Ἐπαρε, νύφη μ' μιὰ χλιαριά, ἔπα' τὸχομε ἀντέτι. Καὶ παίρνει ἡ νύφη μιὰ χλιαριά καὶ παίρνει ἡ νύφη κι ἄλλη.

Τὰ χέρια τῆς ἐστάδρωνε, στὸν πεθερὸ τῆς πᾶει :

—Πατέρα μ' φαρμακώθηκα καὶ θέλω νὰ πεθάνω.

—Ἐσὺ νερὸ δὲν ἔπρεπε καὶ τί νερὸ γυρέσεις :

Τὰ χέρια τῆς ἐστάδρωνε, στὴν πεθερά τῆς πᾶει :

—Μάννα μου, φαρμακώθηκα καὶ θέλω νὰ πεθάνω.

—Ἐσὺ νερὸ δὲν ἔπρεπε καὶ τί νερὸ γυρέσεις :

Τὰ χέρια τῆς ἐστάδρωνε, στὴν ἀντραδέρφες πᾶει :

—Ἀντραδέρφες, φαρμακώθηκα καὶ θέλω νὰ πεθάνω.

—Ἐσὺ νερὸ δὲν ἔπρεπε καὶ τί νερὸ γυρέσεις :

Τὰ χέρια τῆς ἐστάδρωνε καὶ στὸ γαμπρὸ παγαίνει :

—Γιάννη μου, φαρμακώθηκα καὶ θέλω νὰ πεθάνω.

Καὶ κίνησε ὁ Γιάννης μὲ κρὺ νερὸ νὰ φέρει.

Ὅσο νὰ πᾶει κι ὅσο νὰρθεῖ ἀπέθανεν ἡ νύφη.

Καὶ ὁ γαμπρὸς σκοτώνεται καὶ θάφεται μαζὶ τῆς.

Στὸνα φυτρώνει κάλαμος καὶ στ' ἄλλο κυπαρίσι...

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Ὅσο γιὰ τὰ ζῦλα ποὺ ἐκαρφώθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπάρχει καὶ ἡ ἀκόλουθη παράδοση :

—Ἐνας παπὸς ἀτίμασε τὸ κορίτσι τοῦ καὶ πᾶει ὕστερα στὸν πνευματικὸ καὶ τὸ ξομολογήθηκε. Ἐκείνος τὸν διατάζει, γιὰ νὰ συχωρεῖται ἡ μεγάλη ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία του, νὰ πάρει τρία δαβλὰ ἀναμένα ἀπὸ τὴν σιὰ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ καὶ νὰν τὰ φυτέψει. Νὰν τὰ ποτίσει πᾶσα μέρα ἀπὸ νερὸ τῆς Σαλαμπριάς, μὰ ἂν κανένας τοῦ γυρέψει νερὸ στὸ δρόμο νὰν τὸ γύναι ἐκεῖνο καὶ νὰ παίρνει ἄλλο γιὰ τὸ πότισμα. Βασανίζονταν ἔτσι ὁ δύστηνος χρόνια πολλὰ, γιατί ὁ τρισακάτατος τοῦ ἔχυνε τὸ νερὸ ὅλο τὸ χρόνο, ἐξὸν ἀπὸ τὴ Μ. Πέφτη, τὴ Μ. Παρασκευὴ καὶ τὸ μ. Σάββατο, ὄντας δὲν κατηχούσε. Μὰ πέρασαν τόσα χρόνια ποὺ τρεῖς

νοντας, ἂν ἐχτίς ἀπαρχάλαχτα, τὶς σοφάρεις ματιές τοῦ ἀπάνω του. Ὁ βαρόνος ὑπομόνεψε καὶ τώρα καθὼς ὁμοῦ τρίτη φορὰ ὁ ξένος ξαναπαρουσιάσθηκε ἀγνάντια τοῦ, ὁ Σιεγγφριέδ ἐξέσπασε καὶ τοῦ εἶπε : Κύριε, κάμτε μου τὴ χάρι, νὰλλάξετε θέσι, μοῦ χαλάτε τὸ παιγνίδι μου.

Ὁ ξένος, χαμογελῶντας, μὲ τὸ πρόσωπο θλιμμένο, ὑπεκλίθη καὶ ἀμέσως ἄφηκε τὸ τραπέζι καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξη.

Μὰ τὴν ἄλλη τὴ βραδιά πάλι ὁ ξένος ἦλθε καὶ πάλι ἐστάθηκε ἀντίκρου τοῦ, ρίχνοντας τὶς διαπεραστικές ματιές του.

Ὁ Σιεγγφριέδ ἐσηκώθη τότε καὶ μὲ ἀκράτητο θυμὸ τοῦ λέει : —Κύριε, ἂν σὰς κάνη εὐχαρίστηση νὰ μὲ κοιτάτε μὲ τέτοιον τρόπο, δικλέξτε ἄλλη ὥρα καὶ ἄλλον τόπο μὰ τούτῃ τὴ στιγμή...»

Καὶ μία τοῦ χειρονομία, τὴν ἕνα τοῦ δάχτυλο τοῦ τοῦδειχνε τὴν πόρτα, εἶπε πολὺ περισσύτερα ἀπὸ ὅλα τὰ βαρεῖα λόγια ποὺ θὰ τᾶλεγεν ὁ βαρόνος ἂν δὲν ἐκρατοῦσε τὴ γλῶσσα του.

Μὰ ὁ ξένος, ὅπως τὸ περασμένο βράδι, κλίνοντας ἐμπρὸς τοῦ μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο, ἀπομακρύνθηκε μ' ἀργακίνητο βῆμα.

Ὁ Σιεγγφριέδ ταραγμένος ἀπὸ τὸ χαρτί, ἀνα-

μέρες τοῦ χρόνου ποιεῖτο ἐπισκεπὴν καὶ γίνετο μεγάλη ἐυλακὰ τὰ τρία δαβλὰ. Ἀπὸ τὰ ἐκοψαν καὶ κάρφωσαν τὸ Χριστό.

Η ΑΛΑΦΙΝΑ

Βγαίνουν τὰ λίφια στὰ βουνά, βγαίνουν κ' οἱ ἀλαφίνες καὶ μιὰ ἀλαφίνα ταπεινὴ δὲν πᾶει κοντὰ στὶς ἄλλες· θολώνει τὸ γαργαρόνερο, θολώνει καὶ τὸ πίνει. Κανένας δὲν τὴν λόγιασε, κανένας δὲν τὴν λογιᾶζει. Ὁ Νήλιος τὴν ἐλόγιασε, ὁ Νήλος τὴν ρωτᾷ : —Τὸ τί, ἀλαφίνα μ' δὲ βοσκᾷς, δὲν πᾶς κοντὰ στὶς ἄλλες, θολόντ' τὸ γάργαρο νερό, θολώνει καὶ τὸ πίνει ; —Καὶ τώρα ποῦ μὲ ρώτησε θέλω στὸ μαρτυρῶ : Δώδεκα χρόνια ἔκαμα στεῖρα χωρὶς μοσχάρι καὶ ὅπὸ τὰ δώδεκα μπουστὰ πόχτησα 'να μοσχάρι καὶ τῆμα καὶ περπατῇ καὶ τῆμα καὶ παίζει καὶ τῆμα καὶ κρύβεται στὴν βατσηνιάς τὸ φύλλο. Ἐβόγηκε ὁ γιὸς τοῦ βασιλιᾶ νὰ λαγοκυνηγήσει καὶ εἰσε καὶ τὸ βέρησε τὸ ἔρμιο μου μοσχάρι.

Ὁ Γιάννης ἐτραγοῦδῃς ἄπινου στὸ γιοφύρι καὶ τὸ γιοφύρι ράγισε καὶ τὸ ποτάμι στέκει καὶ ὑπνύνει τὴν ἐράκλαινα, τοῦ δράκου τὴ γυναίκα. —Σὰ δὲ στὸ φρεῖστο, Γιάννη μου, σὰ δὲ στὸ ξαγοράτω, νὰ πάρεις νύφη ἀπὸ λακρί, γυναίκα ἀπ' τὰ ξένα.

Ἦρθε καιρὸς καὶ πέρασε κι ὁ Γιάννης νύφη πήρε.

—Καλὴμερὰ σου, δράκαινα. —Καλὸ στὸ γιόμα ποῦρθε κι ἂν ἀρτηρήσει τίποτα θὰ καλοδεξινώσω.

Κανένας δὲν τὴν ἔκρινε, κανένας δὲν τὴν κρένει.

Ἡ νύφη τὴν ἐμίλησε πὸ κάτω 'π τὸ λαγόνι :

—Σώπα, σώπα μωρ' δράκαινα καὶ μὴ μὰς φοβερίζεις.

Ἐγὼ εἶμαι τῆς Στραφαριᾶς ἡ νύφη, τῆς Μπουμπουνότα-
[ριᾶς ἀγκόνι
πόντας στραπίζει καὶ βροντᾷ τὸ δράκο χαντακόνει.

Κόρη ξανθὴ τραγοῦδῃς ἄπινου στὸ γιοφύρι καὶ τὸ γιοφύρι ράγισε καὶ τὸ ποτάμι στέκει καὶ τὸ σιοιχεῖ τοῦ ποταμοῦ στέκει καὶ τὴ ρωτᾷ :

—Πάψε, κορὴ μου, τὸν ἥχο, πάψε καὶ τὸ τραγοῦδι.

—Τὸ πῶς τὸν πῆσω τὸν ἥχο, τὸ πῶς καὶ τὸ τραγοῦδι :

Ἐχω ἄντρα, φιλάρωστον τορὰ δώδεκα χρόνια, χαλῆσαι μου ἀρρωστικὸ ποῦ δὲ βρίσκεται στὸν κόσμον, χαλῆσαι ἀπὸ λαγὸ τυρὶ κι ἀπ' ἄγριο γίδι γάλα.

Ὅσο νὰ πάνω καὶ νάρθῃ, νὰ μαντρινιάσω τὸ λαγὸ, νὲρμίζω τᾶγριο γίδι, ὅσο νὰ πάνω καὶ νάρθῃ καὶ πῆσω νὰ γυρίσω, ὁ ἄντρας μου ἐφροτῇσε κι ἄλλη γυναίκα πήρε καὶ μένα μὲπαρῆσε σὺν καλαμιά στὸν κάμπο. Θερρίζουν, παίρνουν τὸν καρπὸ, τὴν καλαμιὰν ἄρπινον, δίνουν φωτιά τὴν καλαμιὰ, καίει ὁ τόπος ὅλος, καίει κ' ἐγὼ ἡ καρδοῦλα μου καὶ εἶν' ἀπὸ τὸν ἄντρα.

κατωμένος ἀπὸ τὴν πίστι, καὶ θυμωμένος ἀπὸ τὴν φιλονικία τοῦ μὲ τὸν ξένο, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ἐχάραξε, καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου δὲν ἠμπόρεσε νὰ στυτῇ ἀπ' ἐμπρὸς τοῦ ἔβλεπεν ὁλοένα τὴν ἐκφραστικὴ αὐτὴ μορφή του, τὴν αὐλακωμένη μὲ βαθιὰς γραμμές, τὴν πολυμέριμνη του μορφή, μὲ τὰ μάτια ἐκεῖνα τὴν βαθουλά καὶ περὶλυπα, ποῦ ἀδικόπου τὸν ἐκοίταζαν τὴ φτωχικὴ του φορεσιὰ, ποῦ ἐφαίνετο νὰ ἐσκέπαζε ἕνα εὐγενικὸ παράστημα ἀνθρώπου ἀρχοντογεννημένου, καὶ πρὸ πάντων μὲ πόσην ὑπομονὴ καταπιεσμένος ἀναχωροῦσεν ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγνιο ! «Ὅχι, ἐφώνα-ζεν ἔξαφνα ὁ Σιεγγφριέδ· ἔχω ἄδικο, μεγάλο ἄδικο ! εἶναι λοιπὸν τὸ φυσικὸ μου νὰ χαλῶ τὸν κόσμον σὺν κακομαθημένο μαθητοῦδι, νὰ προσβάλλω ἀνθρώπους, ποῦ δὲν μοῦδωσαν καμμὶ σπουδαίαν ἀφορμή ;» Καὶ ὁ βαρόνος ἦλθε τέλος στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος θὰ τὸν ἔβλεπε μὲ τόσον ἐπιμονὴ καὶ θλιβερό βλέμμα, μελετώντας τὴν τόση διαφορὰ τῆς τύχης τους : αὐτὸς κυρωμένος ἀπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας του, καὶ ὁ βαρόνος κινδυνεύοντας σὺν ἐξῷ φρενῶν σωροὺς τὸ χρυσάφι τοῦ σ' ἕνα παλιόχαρτο. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν ἀναζητήσῃ αὐριο καὶ νὰ διορθώσῃ μὲ κάθε τρόπο τὸ λάθος τοῦ ποῦ τὸν ἐπύκρινε.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἀγαπητέ μου «Νουμά»

Ἐνας φίλος μου δικηγόρος, καὶ δηγόταν προχτές μιὰν ἱστορίαν, λίγο παλιὰ μὰ αἰώνιος ρωμέικη, ἀπὸ κείνες ποὺ χαρακτηρίζουνε ἐμὰς τοὺς «Εὐ-λυνας :

Κάποιος κ. πρόεδρος δικαστηρίου—ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς—ἦταν πολὺ φίλος ἐνοῦ κατηγορούμενου (ὅλοι ξέρουμε τί θὰ πᾶι τέτια φίλια).

Ὁ φίλος κκαδικαζεται καὶ ἦρθε στιγμή τοῦ ὁ δικηγόρος τοῦ ἀντιδίκου πῆγε νὰ πάρει τὰ χαρτιά ἀπὸ τὸν γραμματικὸ. Μὰ τὰ χαρτιά εἴτανε χωρὶς τὴν ὑπογραφή τὴν πολυτίμη τοῦ κ. Προέδρου. Τὰ παίρνει μονάχος τοῦ καὶ τὰ πηγαίνει στὸν κ. Πρόεδρο. Καὶ τότε γέννηκε τὸ ρωμέικο θῆμα !

—Δὲ μπορῶ, λέει ὁ κ. Πρόεδρος, νὰ τὰ ὑπογράψω !

—Καὶ πῶς ἀπτό ;

—Δὲ μπορῶ ! ξέρεις εἶναι πολὺ φίλος μου !

Φαντάσου πῶς θὰ τοῦ φανεῖ νὰ ἴδῃ τὴν καταδικὴν τοῦ ὑπογραμμένη καὶ ἀπὸ μένα ! Δὲν πᾶει ! Δὲν πᾶει !

—Καὶ ὕστερα ; τί θὰ κάνουμε ;

—Ἀμ ! νά, ὅπου κι ἂν εἶναι ἡ κυβέρνηση πέφτει, μὰ διώχνουνε, καὶ τότε σὺν ἔρθει ὁ ἄλλος κάνε ὅ,τι μπορέσεις !!!

Ὁ δικηγόρος πᾶκουσε ἀπὸ τὰ χεῖρ' αὐτῆς τοῦ κ. Προέδρου, οὔτε ἀρτὸς πρελλάθηκε, οὔτε τὸν κ. πρόεδρο σκότωσε, οὔτε τὸν ἔκαψε τοῦ. Κλαίγοντας γιὰ τ' ἀνέλπιστο—νέος βλέπεις ἀκόμα κι ἐμάθητος ἀπὸ τὴ δουλειὰ του—ἦρθε καὶ μοῦ τᾶειπε.

Καὶ γὼ στὰ γράφω χωρὶς σχόλια.

[Βαλεντινός

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ

Φίλτατε Νουμά.

Φωνάζουνε οἱ φημερίδες χαλᾶν τὸν κόσμον μὲ τίς βορχνιές καμπάνες τους !

Κι' ὁ κόσμος ποῦ διαδᾶζει θὰ νομίζει πῶς κάτι γίνεται πῶς ἀρχίζει νὰ ζυπνᾷ ἡ ἔγνοια μας ! οὐ ! πῶς δὲν ζυπνᾷ !

Δὲ βλέπετε ; δὲν ἀκούτε ; Τώρα μάλιστα μὲ τὴν προφυλάκιση τοῦ Γαβρηλίου χάλασεν ὁ κόσμος. Γαλλικὴ ἐπα-

Ἡ καλὴ του τύχη, ὅπως πάντοτε, ἠθέλησεν ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ποῦ ὁ βαρόνος ἀντάμωσε, περπατώντας στὴν πλατεία, νὰ ἦταν ἀκριβῶς ὁ ξένος.

Ὁ βαρόνος τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἐθερμοπαράκαλεσε νὰ μὴ τοῦ συνερισθῇ τὴ χτεσινὴ του ἀδικηθωπία καὶ ἐπὶ τέλος τοῦ ἐζήτησε παρακλητικῶς σιγῶρασιν. Ὁ ξένος ἀπάντησε πᾶς δῖόλου δὲν τὸν συνερίζεται, οὔτε τὸν ἀδικεῖ καθόλου, γιατί πρέπει καθένα νὰ μὴ συνερίζεται τοὺς χαρτοπαίχτες ἀπᾶνω στὴ βράση τοῦ παιγνιδιοῦ καὶ διότι, ἐπὶ τέλος, αὐτὸς ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ εἰπῇ τὰ ὅσα βαρεῖα λόγια ἐξεστόμισεν ἐναντίον τοῦ, καθισμένος τόσο πεισματικὰ σὲ μιὰ θέσι, ποῦ βεβαίαν θὰ ἐρέθιζε τὸ μπαρόνο.

Ὁ βαρόνος ὁμοῦ δὲν ἐσταμάτησεν ὡς ἐδῶ τοῦ εἶπεν ὅτι, συχνὰ στὴ ζωὴ, ὑπάρχουν δεινὲς περὶστασεις, ποῦ ὁ πρὸ ἀρχοντογεννημένος ἠμπορεῖ νὰ βρεθῇ ἔξαφνα σὲ κρίσιμη θέση καὶ τέλος τοῦ ἔδωκε νὰ ἐνοήσῃ, πῶς εἶχεν ὅλη τὴ διάθεση νὰ τοῦ βοηθήσῃ, ἔξαλαφρόντας τὸν ἀπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας του, χωρὶς κἂν νὰ τὸ αἰσθανθῇ, ἀπὸ μάλιστα ἡ τύχη τοῦρπερε τόσα καὶ τόσα κέρδη στὸ χαρτοπαίγνιο. —Κύριε, τοῦ εἶπεν ἀμέσως ὁ ξένος, μὴ μὲ περνάτε γι' ἀνθρώπο τῆς ἀνάγκης. Δὲν ἔφτασα ὡς ἐκεῖ καί, μ' ὅλον ὅτι εἶμαι περισσότερο φτωχὸς